

בית שמאי פרק רביעי זבחים מד.

מסורת הש"ס

[illegible]

שינוי נוסחאות

וְאֵס לֹא נִאמַר הֵייתִי אֹמֶר כִּי לִי
קָלוֹת מִנִּי בַּחַיִּים: וְאִי בִּצְלִילַת מַעֲשֶׂה
הֵייתִי אֹמֶר עַל טוֹמַאֲתָא שֶׁרָב בִּלְאֹו
נִאמַר: וְטוֹמַאֲתָא מִתּוֹת חֲמוּרֹת וְנִאמַר בְּכֹו
בַּמַּעֲשֶׂה וְאֵס לֹא נִאמַר: 12 קָלוֹת
הֵייתִי אֹמֶר עַל הַחֲמוּרֹת בַּחַיִּים הֵא
טוֹמַאֲתָא שֶׁרָב הוּא 13 דְּאִתֵּיָא כִּי 14 וְלֹא
רְדִי לֵבָא מִן דִּין לְכַוִּים בְּנִדּוּן: וְלֹא
אֲמַיְנָא בִּלְבָב מִיתָה אֲלֵא לֵאמֹו: וְכִי
קָאמַר אִילוּ נִאמַר טוֹמַאֲתָא שֶׁרָב וְנִאמַר
מַעֲשֶׂה: בִּלְאֹו דְלִדְלִיָא וְתִרְמוֹה מִחַיִּים
דְלִדְלִיָא 15 וְכִי נִאמַר טוֹמַאֲתָא מִתּוֹת
אֹמֶר: קָלוֹת עַל הַקָּלוֹת בִּלְאֹו
בַּטוֹמַאֲתָא 16 קָלָה דְשֶׁרָב עַל אֲכִילַת
קָלוֹת בְּנוֹן מַעֲשֶׂה יֵהָא בִּלְאֹו דְלִדְלִיָא
וְקָלוֹת עַל הַחֲמוּרֹת בַּחַיִּים וְטוֹמַאֲתָא
שֶׁרָב עַל אֲכִילַת הַחֲמוּרֹת בְּנוֹן תִּרְמוֹה
בַּחַיִּים דְלִדְלִיָא וְתִרְמוֹה הִוּוּ מִתְרַנֵּן
דְמָה שֶׁרָב קָלוֹת עַל הַחֲמוּרֹת בַּחַיִּים
אִף חֲמוּרֹת 17 עַל קָלוֹת מִנִּי בַּחַיִּים
דְמָה לִי טוֹמַאֲתָא חֲמוּרָה וְאֲכִילָה קָלָה
דְמָה לִי אֲכִילָה חֲמוּרָה וְטוֹמַאֲתָא קָלָה
(וְטוֹמַאֲתָא הַמָּה עַל אֲכִילַת מַעֲשֶׂה
תַּהָא בַּחַיִּים) 18 לִכְךָ נִאמְרוּ חֲמוּרֹת
טוֹמַאֲתָא הַמָּה עַל אֲכִילַת מַעֲשֶׂה שֵׁלָא
תַּהָא לִנְמַר וְפִירִישׁ בֵּהּ לֵאמֹו: וְלֹא
בַּחַיִּים חֲמוּרֵי לֵךְ שְׂהִיא בְּחֹאסֵיהּ
אוּ אִינוּ מִבִּיא כֹו: רִישָׁא דְבִרְיָא
בְּחִי' 19 לְעַנּוֹן פִּיבּוּל קַמֵּי יִכּוּל לֵאמֹו
חַיִּים אֲלֵא עַל הַשְׁלֵמָה בְּלִבָּד תִּל' לְעַנּוֹן
פִּיבּוּל וְיִנְרוּ מִקְדָּשִׁי וְקַמֵּי יִלִּיף עוֹן
חִילוּל חִילוּל מַטְוִמָּה פִּיבּוּל עוֹן
מְנוּרָה: אוּ אִינוּ: מִרְבֵּה אֲלֵא כִיּוֹא
בְּשִׁלְמִים שֶׁרָב כֻּלָּ וְיִנְרוּ 20 אֲמִדוּ
כֵּאל דְמַפְרֵשׁ לִבָּאן וְיִפְרֵשׁ אֵל הַפֶּרֶט
מִפְרֵשׁ שְׁלֵמִים לְעַמִּי וְיִמֹּשׁ כִּי: מִל'
מַעֲשֶׂה: רִיבּוּא הוּא דְכַמֵּיב גְּבִי פִיבּוּל
(וְיִקָּה 21) מַעֲשֶׂה זִכָּה שְׁלֵמִים וְעֵלָה
קָא' וְהַפֶּשֶׁת הַאֲכִילַת מִמֶּנּוּ עוֹנֶה תַּשָּׁא:
וְכִי שְׂטִי מִרְבֵּה: כְּלוֹמֵר אֲמִי פִיבּוּל
מִרְבֵּה אֲרֵבָה עֲמַהֵס אִף לֹוג שְׁמֵן שֶׁל
מְזֹורֵעַ אִם פִּיגֵל דָּרֵס הָאֵשׁ תַּחֲסֵג
הַלֹּב: תַּלְמוּד לֹומֵר: לְעַנּוֹן טוֹמַאֲתָא
אִשֶׁר הֵם מִקְדָּשִׁים כְּמִיב וְיִנְרוּ כְּמִיב:
וְאֲמִי נִתְרַם חִילוּל חִילוּל מַטְוִמָּה: מֵה
טוֹמַאֲתָא הֵכָל כֻּלָּל אִף נִתְרַם הֵכָל כֻּלָּל
נִתְרַם כְּמִיב כִּי אֵת קוֹדֶשׁ ה' חִילוּל
(וְיִקָּה 22) וְבַטוֹמַאֲתָא כְּמִיב וְיִנְרוּ וְלֹא
יִתְלֵנוּ (וְסָס 23) וְכִדֵּר אֲמִי פִיבּוּל עוֹן
עוֹן מְנוּרָה: אִף כֹּל שֵׁשׁ לִי מִסְתִּירִין
אוּ לְאֵדֶס אוּ לְמוֹבֵה: וְעִילָה יִפְאֵר
מֵאֲדִימוֹר שְׁלָמִים 24 וְכֵן אֲדִימוֹר כֹּל
מִקְדָּשִׁים 25 וְשֶׁרָב כֹּל הַקְדָּשִׁים הַתַּחֲסִינִין
יִפְי' מַעֲשֶׂה שְׁלָמִים שְׁאִין לִי מֵאֲדִימוֹר
אֲלֵא לְאֵדֶס וְהִיבִין עֲלֵיו: כִּיּוֹא
בְּשִׁלְמִים מֵאִי יִנְסוּ: דְקַמֵּי לְעִיל אוּ
אִינוּ מִבִּיא כֹו: 26 אֲלֵא 27 כִּיּוֹא: הַשֶּׁכֶּל:
לֵב מַעֲשֶׂה שְׁלָמִים פֶּרֶט אֲמִי חֲזוּר
וְכֻלָּל: הֵי שְׁרִי כֻלָּל דְסִמְכִיב נִינְהוּ:
שֵׁלָא נִתְכַּח הַפֶּרֶט אֲלֵא בְּסוּף: הַטֵּל
פֶּרֶט בִּינְיָמִין: הַכְּחוּב 28 אֲחֵרִיסָה
אֲלֵא בִינְיָמִין דְרוּגֹם כֹו' הַלֵּכָךְ אִי לֹא
דְרִיבִי תַרְמַנָּה מַעֲשֶׂה 29 מִתְלִיָה הֵא

דייטן ליה צומה הפרט מפורש כו':
להביאו מכאן ועד עשרה ימים דלקתם
שערי היום וכלבין דלוקתם בשעתה
לחאר זמן און דס הוצא ממלך ואפי' **ב**
עלמם שמה שמה ממנו שבע האות **ב**
ליה לקמן [ע"ב] עם שאר קדשי קדשים
שמוקד דס האשם יס מעילה בשמן
מדיבן אוד שיתן ממנו: ואל מועל
רבי יצחק מועלין בו עד שיתן
ושיתן. אפליין נמו ממנו צבוב

הבא דליכא למיפרכ דיו דהא
קאמר דאס לא גאמרו חמורות
על טומאת מת במיתה לכך
לאו דלא תימא בהו מיתה (א)

אם לא נאמרו חמורות הייתי אומר על החמורות במיתה הא מטומאת שרץ קאתיא ודיו לכא מן הרין להיות כנדון אמר ועירי קלות מטומאת שרץ חמורות מטומאת מת והכי קאמר אילו נאמר מטומאת שרץ ונאמר מעשר תרומה ולא נאמרה מטומאת מת הייתי אומר [קלות] על הקלות בלאו ^א ועל החמורות במיתה ומדקלות על החמורות במיתה חמורות ^ב נמי על הקלות במיתה לכך נאמרו חמורות: כל שיש לו מתירין בין לאדם בין למזבח חייבין עליו משום פיגול: ^ג תנו רבנן או אינו מביא אלא כיוצא בשלמים מה שלמים מיוחדים נאכלין לשני ימים ואילו אף כל נאכל לשני ימים ואילו אחד נאכל ליום ואילו מנין תלמוד לומר ימבשר כל ששירין ^ד נאכלין עולה שאין שיריה נאכלין מנין תלמוד לומר יזבח מנין לרבות העופות והמנחות עד שאני מרבה לוג שמן של מצורע תלמוד לומר ^ה אשר ^ו הם מקדישים לי * ואתי נותר חילול חילול מטומאה ואתי פיגול עון עון מנותר ומאחר שסופו לרבות כל דבר למה נאמר שלמים מעתה לומר לך מה שלמים מיוחדים שיש להן מתירין בין לאדם בין למזבח ^ז אף כל שיש לו מתירין בין לאדם בין למזבח חייבין עליהן משום פיגול: ^ח העולה דמה מתיר את בשרה למזבח ועורה לכהנים עולת העוף דמה מתיר את בשרה למזבח חטאת העוף דמה מתיר את בשרה לכהנים פרים הנשרפים ושעירים הנשרפים דמם מתיר את אימוריהן לקירב: ומצאנו אני את הקומץ ואת הלבונה והקמרת ומנחת ^ט לכהנים

ומנחת כהן משיח ומנחת נסכים והדרם ר"ש
 בו על מזבח החיצון וחיבין עליו אף כל שיש
 משום פיגול יצאו פרים הנשרפים ושעירים הנ-
 החיצון כשלמים אין חיבין עליו משום פיגול
 ניהו בכור דנאכל לשני ימים וילזה אחד כ-
 למיפרך מה לשלמים שהן ט מעונין סמיכה ו
 ימאם האכל יאכל הני תרי כללי דסמיכי אהרן
 במערכת כל מקום שאתה משאני שני כללוח
 ביניהם ודונם בכלל ופרט: עד שצא מרבה
 רבי מאיר היא דתניא טו לוג שמן של מצורע
 רבי מאיר אימא סיפא ומוציא אני מנחת נסכ-
 נסכי בהמה חיבין עליהן משום פיגול מט
 דברי רבי מאיר אמרו לו והלא אדם מביא
 עד עשרה ימים אמר להן אף אני לא אמרו
 רב יוסף הא מני רבי היא דאמר לוג שמן
 ומדמתותיו שרו ליה מתנותיו מפגלי ליה דתנ-
 בו עד שזרוק היום נורק הדרם אל תנין
 עד שיתן מתנותיו ושיון שאסור באכילה עד
 אמרוה קמיה דרבי ירמיה אמר גכברא רבא

[illegible]

מן כסוף דס חטאת (דף נח.) דרשין
מה שלמים מפגלין כו' וגרסא דהא
אי אית ליה לא היה צריך לכל הכ
חילוף שבטמא ואתי פירוץ עין עין
שבטמא. מכאן הוה מצי למידק ^ל
לקמן (דף נ:) דדבר הלמד בגזירה שוה
חזר ומלמד בגזירה שוה:

כְּיוֹצֵא בשלמים מאי ניהו כבוד.
משמע דכבוד דמי לאלמים
טפי משאר קדשים ונעלמא אינו כן
לדאמר (מנחות דף כז:) מה שלמים
בזבין בנדר ונקבה אף כל כל בנדר
ונקבה (א): **מלא** מאם האבא יאבא.
דאמר ללחמינן לעיל בנזק פרק
ה' (דף כח:) בשמי אילתא הכבוד משבר
דמיתא בשמי מיתא מדלגא מאבי האכל
האכל או יאכל יאכל כדאמר בריש
הקטיוקן דבה (מנחות דף יז:) ומיבו רבי
דאמר דמקוי ליה דהם בדרשא
אחרינא נפקא ליה הך דרשא מקרא
אחרינא וכרבא (א) דמפיש לעיל בנזק
פרק שני (דף כח:) כוללו מקרא
(אחרינא) (אחרינא) ודרש מנשר
דמיא שלמים חזי שלמים מנשר

[illegible]

ד מה שלמים מיוחדין שיש
על מזבח החיצון חייבין עליו
יפים הואיל שאין ^ל על מזבח
מר [מר] כיוצא בשלמים מאי
י אתי אי כמה מצינו איכא
כים ותנופת חזה ושוק אלא
נינהו אמר רבא ^א כדאמרי
מזמכים זה לזה הטל פרט
ג שמן של מצורע: האי מאן
חייבין עליו משום פיגול דבר
והדם אתאן לרבנן ^ז דתניא
שרם הובח מתירן ליקרב
ת זבחי היום ^ח וגוססין מיכן
אלא בבאין עם הובח אמר
ל מצורע מתנותיו שרו ליה
ג שמן של מצורע מועלין
ל מועלין רבי אומר מועלין
זיתן מתן שבע ומתן בהנות
ב יוסף לימא כי הא מילתא

אף על גב שאם יד היה רואה יכול
המתירו לתת כמותו ושיריו לאמירה
בכבדן דהואיל ואפשר להביא נסמים
יהא דם האשם מספנו אלא נמנות
הוא והוא נאכל ליום ולילה בדמרינן
שרו ליו. לכהנים דלמחר אף על פי
ליה שכן ממירין ^{הוא} ולא נהנין.
לכהנים אין כי מעילה ^{הוא} ולא נהנין.
גובה הוא והוא לא פליג דבי:
אמרו. דכנו דלפי דרש יוסף:

עין משפט
נר מצוה

ל' א מ" סרק ה מהלכות
מחוסר כפרה הלכה ד'
ל' ב מ" ס"ג מהלכות
מעילה הלכה י'
ל"ח ג מ" ס"ד מהל' מחוסר
כפרה הלכה ג'

תורה אור השלם

1. ואם האכל יאכל מבשר
ונח שלמיו ביום השלישי לא
יבזה המקריב אתו לא יחשב
לו פגול יהיה ותקמש האכלת
ממנו עונה תשא:

ויקרא ו, יח

2. דבר אל אחרי אל בני
הנזיר מקדשי בני ישראל ולא
יחללו את שם קדשי אשר הם
מקדשים לי אני יודע:

ויקרא כב, ב

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ולי נאכלת וכו' דלא תימא נכו מיהא אף כמעשה ואם לא נאמרו כלום הייתי:
(ב) ד"ה כיונא וכו' כיונא הקיד ואח"כ מ"ה הני מרי וכו' בסוף הקיד ואח"כ מ"ה הטל וכו' כיצוהם הקיד ואח"כ מ"ה האכל כלל וכו' וכלל הקיד ואח"כ מ"ה ויוזם כ"י הילכך:

מוסף רש"י

[illegible]

שיטה מקובצת

ר"י ד"ה רבי אומר מועלין עד
שיתן לו תשובה של נבזה
כ"כ גליון. ומערה לך דמיון שטות
מחש' המהות שכן לך נבזה שוב
כן שטותן כן אל תפס' שאלו ידיו מחמת
לנחיתם. ע"כ: תוד"ה ביוצא ב"ר
ובקלא ארע בן. נ"כ ויל' דהסא
אורי לגבי ארעלה. להכי מרבינן
(הדמיס) (הדמיס) (הדמיס) (הדמיס)
(הדמיס) (הדמיס) (הדמיס) (הדמיס)